

В късните следобедни часове на същия ден, малко преди да се е стъмнило, Джоел се прибираше в дома си... и съвсем не беше сам.

Алиса, с която напоследък се бяха сблизили повече от всякога, беше с него. И се държаха за ръце. А целувките - те съвсем не бяха рядкост в топлите мигове помежду им в тази доста студена късна есен.

Тъкмо на прага на къщата той и тя си споделиха именно една такава сладка целувка, след която се спогледаха, усмихнати лъчезарно.

- Ще бъда честен... Не вярвах, че някога отново ще си прекарвам *толкова* добре в обедните и следобедните часове на деня... Напоследък по време на тях умишлено се бях заринал в работа, за да... запълвам времето. И да не мисля за... миналото.

Но след това изказване нямаше как трепет от миналото да не се завърне и да не накара мъжът да въздъхне. Алиса, която напълно разбираше чувствата му, положи нежно едната си ръка на лявата му буза. Съзерцаваща го все тъй чувствено, тя прошепна:

- След всяко трудно минало може да има не толкова трудно ново начало. Стига да си позволим да го изживеем, както ти направи. Както и аз направих.

Джоел кимна. Приблужи лицето си по-близо до нейното и прошепна:

- Копнея това наше ново начало да бъде и наше бъдеще... за много, много дълго време.

- Аз също... - прошепна тя, а за да му докаже допълнително колко сериозна беше в своя собствен копнеж, красавицата прокара ръцете си през кръста му и се притисна пламенно в тялото на мъжа, после отново го целуна.

Унесени в прелестта на своите чувства, още по време на целувката си те пристъпиха в къщата веднага щом Джоел се пресегна с едната ръка, за да отвори вратата. Неспособни да удържат повече други свои копнежи, той и тя, изпълнени със захласа на обещаващата мисъл за своето ново начало, бързо се изкачиха нагоре по стълбите пъргави и усмихнати, отново държащи се за ръце и съзерцаващи се нежно...

Толкова бързи бяха, че не забелязаха, че откъм кухнята в същото това време се зададе Рут, която се озова в съседния на нея хол тъкмо когато двамата по-млади се бяха изкачили до средата на стълбището. Въпреки, че не успя да ги види за повече от две секунди, по-възрастната дама се подсмихна доволно.

Животът на нейния син се подреждаше отново, а това бе повече от чудесно. Дълго време Рут се бе надявала, че въпреки съкрушителните си предишни връзки Джоел ще открие в себе си силата отново да продължи напред. А какво по-прекрасно от това да продължи напред със забележителна и напълно одобрена от майка му жена като Алиса Ланкастър...

И все пак, в моменти като този, в който приятната картина от споделените чувства на младите докосваше и нейното сърце, Рут нямаше как да не си позволи да отдели и въздихание. Колкото и щастлива да бе тя за семейството си, напоследък в нейната

собствена душа имаше известна празнота. Липсата на собственият ѝ съпруг в живота ѝ ставаше все по-осезаема с всеки изминал ден - а двамата дори не бяха разделени и дори си разговаряха често с видеовръзка. Но Рут можеше да усети, че въпреки това дистанцията помежду им нарастваше с всеки изминал ден, в който той продължаваше да посещава да какви ли не места по света във връзка с работата си и да отлага завръщането си тук, в градът, в който се намираха тя и тяхното семейство.

Дали всички десетилетни бракове бяха обречени на даден етап да достигнат до подобна празнина в отношенията? Разбира се, че не. Но тяхният сякаш постепенно отиваше натам. След всичките години на безусловна обич, след неизброимите моменти на споделени трепети за наследниците им... те двамата неусетно се отдалечаваха един от друг. А още по-лошото бе, че отдалечаването всъщност съвсем не бе неусетно.

Рут въздъхна повторно. За да се поразсее от тези потискащи мисли тя реши да излезе на разходка - затова взе дамската си чанта отстрани, отиде да нагласи вдигнатата си коса пред огледалото и се насочи към същата онази врата, през която само преди секунди щастливият ѝ син бе влязъл весело със своята нова приятелка.

Далеч не толкова весели бяха усещанията, които докоснаха душата на Рут, когато още при отварянето на вратата тя се озова очи в очи с едно момиче, което тъкмо се канеше да натисне звънеца. Щом я видя тя присви очите си.

Младата дама, макар и да стори същото, побърза да изрече някак миловидно, с понижен, тънък глас:

- О... госпожо Ейбрамс... Аз... не очаквах да...

- Да съм в дома си ли? - отвърна Рут. - Доста необичайно. Защо си тук, Савана?

Момичето реши да придобие по-уверен вид.

- Аз... дойдох да видя Брейди.

- Брейди ли? - по-възрастната дама присви отново очите си. - Че какво общо може да имате вие с него? Освен, че неразумните му приятели го бяха убедили да дойде на ужасния купон в дома ти...

- Купон, какъвто повечето тийнейджъри на нашата възраст правят, защото кръвта им в тези години е буйна - подчерта Савана и присвитите ѝ вежди направо придобиха намръщен вид. - Кое, разбира се, не ви попречи да прекъснете това запомнящо се изживяване на младите.

Рут също се намръщи. Държанието на момичето изобщо не ѝ харесваше. Тя познаваше Савана още от малка, а родителите ѝ - още по-отдавна, но подобно държание бе недопустимо.

- Мисля, че е време да си вървиш - каза ѝ тя.

- Казах ви вече, тук съм да видя Брейди.

- Нямах никаква работа при внука ми, млада госпожице! - повиши тон Рут.

- С моите уважения, но това дали имам или нямам работа с него си е наша работа! - отвърна със същият троснат маниер Савана.

По-възрастната жена, в чиито очи сега проблесваха гневни искри, се пресегна с едната ръка назад без да изпуска от поглед момичето. Затвори вратата зад себе си и пристъпи няколко крачки напред - така че лицето ѝ бе буквално на сантиметри от това на гимназистката.

- Виж какво, момиченце... И преди съм си имала работа с разглезени хлапачки като теб... Съжалявам, че се налага да говоря по такъв начин за дъщерята на моите стари приятели, но... ти нямаш никакво възпитание щом си позволяваш да се държиш по такъв начин с хората в собствения им дом!

- Нима това е *ваш* дом? - Савана внезапно реши да я контрира с въпрос, пропит с изявена подигравателност. - Доколкото знам вие живеете тук, при сина си и внука си, само защото съпругът ви никакъв го няма и ви е скучно да си висите сама в огромната ви друга къща? И като гледам как грубо се държите с хората не съм никак изненадана, че дядото на Брейди не иска да се прибира при човек като вас!

Рут изцъкли погледа си. Проблясъците в погледа ѝ станаха дори още по-ярошни. Единствено възрастта на момичето я възспря да ѝ зашлеви един шамар. Но не я възспря да ѝ извика:

- Какви са отношенията ми със съпруга ми не е твоя работа, госпожичке!

- Също както не е ваша... но всъщност, щом ще си говорим на `ти` - не е *твоя* работа да се бъркаш в нашите отношения с Брейди!

- Между вас няма никаква връзка! - отвърна Рут като извади показалеца си така, че Савана да го види ясно. - И ако още веднъж дойдеш тук да го търсиш може държанието ми да стане дори още по-грубо! А сега... напусни имота на семейството ми преди да съм извикала полиция!

Тийнейджърката, която също гледаше яростно към по-възрастната дама, се замисли дали да не ѝ отвърне отново. Заплахата от страна на Рут обаче изглеждаше съвсем реална - затова Савана, след като стигна гневно юмрук, за да се опита да излее поне някъде яда си, изглежда на кръв бабата на Брейди за един последен път, после се извърна на другата страна и си тръгна.

По-зрялата дама не помръдна от мястото си докато не я проследи с поглед как излиза от огражденията на имението. Сетне Рут изпуктя, махна с ръка и, в дори още по-засиленото желание да се разсее от напрежението, троснато също излезе от огражденията на имота.

Не само Рут, а и самият ѝ внук Брейди имаше нужда от дълга разходка в тези часове на деня.

Всъщност младежът бе предприел тази обиколка из улиците на Уест Порт още след края на училищния ден. Причината, в разрез с обичайната такава в последните дни - мислите върху деянията на Клод - сега бе съвсем различна. Защото Брейди просто не можеше да спре да мисли за... Хедър.

Нейното твърде хладно отношение към него бе нещо крайно необяснимо. Особено след контрастиращото ѝ топло такова в първия ден на познанството им. Тийнейджърът беше убеден, че тук се случваше нещо, за което той не знаеше... но трябваше да разбере...

Разбира се, без по някакъв начин да притиска своята хубава нова съученичка или да навлиза в личното ѝ пространство.

Слънцето започваше да залязва, когато младежът осъзна, че доста често някои неща се получаваха естествено, без да са били планирани. Като например това да разбере нещо повече за Хедър - която ненадейно изникна в погледа му и от раз секна и без друго вгълбеното в мислите за нея негово съзнание.

Тя вървеше там, недалеч оттук, но и достатъчно далеч, за да не може да забележи присъствието му. Вървеше из алеите на големия централен парк, в който и Брейди неусетно се бе озовал по време на размислите си. Но не беше сама. С нея имаше и един по-голям от нея мъж, който бе непознат на тийнейджъра, но ние вече сме го срещали - това бе нейният чичо Вал.

Двамата вървяха някак забързано сред разчистените от снегове и ледове алеи. Забързано и... трепетно. Дори някак нервно.

Брейди искаше да се въздържи, но нямаше как. Точно тя, Хейдън, да се появи изненадващо пред него след като в изминалите часове не бе спрял да мисли за нея - това не бе случайно. Той трябваше да я проследи и отново да пробва да поговори с нея, пък дори и да се налагаше да го направи пред човека с нея.

Младият наследник Ейбрамс се насочи към своята съученичка, но малко преди да е достигнал до нея се ококори изненадан и спря на едно място. До този момент вървящи по,

както казахме, разчистените алеи, Хейдън и Вал ненадейно пристъпиха през дебелия пластове сняг, намиращи се в гористата част от парка. Изглеждаха така сякаш момичето бе водача, а нейният чичо вървеше след нея, но без да спира да ѝ говори - за неща, които Брейди, разбираемо, не можеше да чуе от такова разстояние.

Но веднъж щом улови странното им поведение, той забърза крачката си, за да намали дори още повече дистанцията помежду им. На свой ред навлезе сред дърветата и започна на моменти да се прикрива зад някое и друго от тях, за да не го забележат тийнейджърката и по-зрелия мъж. По едно време успя да долови и разговора им...

- Моля те, миличка, нека да се върнем... Ако някои ни завари тук... ако чуе какви ги говориш... тогава може да стане лошо!

- Но аз говоря *истината*, чичо! - отвърна Хейдън, споглеждайки се с него, но без да забавя крачка. Поклати глава с някак объркано изражение на лицето - Съжалявам, и аз самата не мога да си го обясня... но онези видения, които имам напоследък... те просто не са случайни! Те ме *водят* към нещо! Не мога да ти обясня какво е, но знам... знам, че то е някъде тук... все по-силно го усещам с всеки изминал ден!

- Скъпа... аз... разбирам, че ти е трудно откакто родителите ти...

- Моля те, не намесвай тях! Аз... аз не съм луда!

- Но социалните може да си помислят точно това ако започнеш да им говориш по този начин! Те... те може да те откъснат от мен ако преценят, че си се побъркала, защото не съм ти бил добър настойник!

- Така или иначе на Коледа ставам на осемнадесет! - за първи път Хейдън забави темпото, за да се загледа с топлота в очите на своя чичо и дори да му се усмихне. Сложи ръката си на рамото му и изрече по-меко: - Моля те, повярвай ми. Знам какво правя. *Усещам* какво правя. Това... може да изглежда лудо, но... не живеем ли в свят на лудости? Не сме ли постоянно заобиколени от всевъзможни необясними неща?

Вал отдели една дълбока въздишка. После вдигна ръката си, за да помилва лицето на племенницата си, този път с известна гордост в погледа.

- Уверена в пътя на правилното, както винаги. Също като родителите си - тук мъжът въздъхна отново и прошепна: - Само се надявам потенциалното разочарование да не секне тази твоя увереност, мила...

Хейдън не отговори. Само изгледа благо своя чичо, сетне на свой ред отдели въздишка, допълнена от трепет на известно колебание. Дори и у нея необяснимото създаваше подобни трепети - нормално бе човек да се замисля над това кое бе правилното и кое - не... Бързо обаче момичето разсея тези свои мисли, след което отново се извърна напред и тръгна със същото темпо като преди малко.

Чичо ѝ Вал я последва, а и Брейди също, макар и двамата да не знаеха това, тъй като тийнейджърът все още се прикриваше умело от техните погледи.

След чутото по време на тайното преследване, младежът, макар и разкъсан от гузно чувство задето все пак си позволяваше да навлиза по такъв сериозен начин в територията на Хейдън, се чувстваше дори още по-привлечен да разбере повече. Като

човек, израстнал сред какви ли не хора със свръхестествени способности, Брейди не посрещаше с голяма изненада новините за наличие на такива у някой човек- и все пак самата ситуация, в която той разбираше за потенциалните и необясними и за самата млада дама паранормални сили, бе *твърде* специфична, за да може той да ѝ обърне гръб.

Затова последва Хейдън и Вал до мястото, на което нещо нашепваше на момичето, че трябва да отиде. А това място се оказа доста навътре в гората - в едно кътче, на което дърветата сякаш оформяха кръг, закрит величествено от купола на короните им.

Там, Хейдън се спря точно в центъра. Падна на колене и започна да разчиства снега. Чичо ѝ, макар и все още притеснен от поведението ѝ, реши да ѝ помогне. Но колкото и да търсеха... толкова повече те нищо не откриваха.

- Тук трябва да е... Тук трябва да е! - започна да вика тийнейджърката, без тя самата да знае какво точно търсеше. Нейните ръце започнаха да се правят различни движения през снеговете, на вид хаотични, но и някак премерени от сила, която тя не можеше да си обясни. - Не може... не може усещането ми да ме е заблудило...

Неусетно момичето се спря и се просълзи. Нейният чичо я прегърна през рамо.

- Спокойно... Спокойно, миличка... Всичко е наред...

Тя се притисна в него и заплака неутешимо. А Брейди, прикрит зад едното дърво, гледаше към тях с все така изцъклен поглед и със засилено почти до предела чувство на вина задето бе позволил на любопитството му да го доведе дотам, че да се натрапи на една толкова лична семейна сцена от живота на очевидно доста обърканото и разочаровано от провала си момиче.

Нито той, нито някой от другата двама тук не предполагаше, че провал в случая всъщност нямаше.

Провалът не трябваше да бъде опция и в казуса на други едни наши герои, които пристигнаха при своята цел тъкмо когато вечерта вече се бе спуснала над Уест Порт и района.

Но въпросната цел на Трой, Селесте, Аврил, Георги, Амбър и Матео всъщност не се намираха в големия метрополисен град, с който всички те се чувстваха неразривно свързани още от преди кроежите на коварния Клод да изпратят тази връзка в по-особена насока. Не, разкритието, което двама от тях изненадващо и за самите себе си бяха направили в големия зоопарк на Уест Порт бе отвело шестимата на друго едно дори още по-заснежено и усамотено място сред планинските възвишения на север.

В този район селищата бяха с не повече от няколкостотин човека, затова към днешна дата нито летящите коли, нито телепортаторите все още не бяха установени услуги, с която пътуването да е по-бързо - затова на представителите на семейство Годхънт им се бе наложило да се придвижат до въпросното едно конкретно от тях по традиционния начин - с обикновен автомобил.

И то точно в денят, в който първият голям сняг за сезона бе затрупал всичко и съответно бе усложнил движението на хора и превозни средства.

Но след поредните положени усилия, устремените към откриването на ключа към истината шестима герои най-накрая се озоваха и във въпросното малко градче, чието име бе Кийфър Таун, с настоящо население от 236 души. На пръв поглед представляваше едно от онези идилични малки селища с една главна улица и двадесетина-тридесетина малко по-големи сгради по нея, с още толкова на брой къщи разпръснати около тях. Но неговото китно излъчване по това приказно време на годината нямаше как да бъде на най-преден план на посещаващите го за първи път - Георги, Аврил, Матео и Амбър - или посещаващите го за втори - Трой и Селесте.

Именно най-младата двойка от всички тях, които се явяваха и водачите на групата, сега изглеждаха крайно съсредоточени в това да открият конкретния адрес, който им трябваше.

- Мисля... мисля, че е това - каза по едно време жената с трепет, посочвайки една от сградите на главната уличка.

Представляваше постройка на три етажа, на първия от които бе разположен чуден магазин за сладки, а на горните два - не повече от четири апартамента.

- А сега поне ще ни обясните ли къде идваме? - обади се тогава с изявено нетърпение Амбър.

Селесте и Трой се спогледаха. Не биха искали да казват нищо преди да са открили адреса, но сега, когато бяха на крачка да посетят един конкретен човек, вече бе дошло времето да разкрият повече.

- Тук живее моята стара приятелка Халона - обясни жената. - Същата онази, с която с Трой срещнахме онзи ден, когато бяхме посетили зоопарка.

- Приятелката, с която си се заговорила и затова не си отишла с него до пингвините? - почуди се Аврил.

- Да - кимна Селесте. - Тя пожела уж да си поговорим някои неща по женски. Но като се замисля над тогавашното й държание от перспективата на всичко случило се напоследък... съм сигурна, че по някаква причина е целяла *да направи така, че той да отиде сам до там*.

- И не само ти си на това мнение, любима - подкрепи я Трой. - Тогава Халона наистина се държеше доста странно. А след като днес установихме колко общо може би има белега върху онзи пингвин с все по-оплетения случай на Клод... вече нямаме съмнение, че и тя по някакъв начин е замесена.

- Но какво ви кара да смятате, че тя ще иска да ни каже нещо, дори и да е замесена? - попита Амбър. - Така де, освен ако някои от нас не я притиснем насила със значките си.

- Защото има и още нещо - каза Селесте. - И за него не се бях замисляла до днес, докато не дойдохме тук и не видяхме пингвина. Става въпрос за... онова изложение в West Port Hall. Онова... с първите изчезнали... - тук тя погледна деликатно към Матео, тъй като знаеше, че той все още бе преследван от кошмарите за капана, в който бе затворен няколко седмици. - Тя ми беше казала, че ще ходи на това изложение и че дори си е наела свой щанд. Но когато я търсих, така и не я намерих - а после до такава степен бях обладана от мислите за всичко случващо се покрай плана на Клод, че така и не се сетих да опитам да се свържа отново с нея. Нито пък можех да предполагам, че тя самата може по някакъв начин да е замесена в същия този план. Но днес... се досетих... Досетих се какво ми каза тя, когато сама се свърза с мен, за да ми каже за изложението. Тогава не можех да знам колко силно всъщност е искала да ме убеди да отида на него, но без да излезе, че държи да го сторя на всяка цена.

- Същото нещо Селесте ми сподели още същия ден докато се подготвяхме все пак да отидем на изложението, когато и другите ни го предложиха - каза Трой. - И на мен ми беше нужно време да се досетя за връзката, но... тя е повече от очевидна!

- Става въпрос за това, което Халона твърдеше, че ще продава на своя щанд и много държи да си купя една бройка. Или както тя го наричаше... - изрече Селесте, пое си въздух, след което с трепет и дори лека тържественост продължи: - ... 'Порцеланови фигурки на окото на Уендиго, затворено в подножието на кула'...

Всички други освен съпруга й се облешиха. Да, съвпаденията бяха твърде много.

- Но... Уендигото... то... то не е ли зло същество в митологията на индианците? - попита Георги.

- Именно - кимна Селесте. - Но тогава много не се замислях защо Халона ще иска да продава като талисман нещо, свързано със такъв символ на злото в древните вярвания на нейния народ - все пак и в нашите култури постоянно се продават с огромен успех какви ли не демонични предмети... Ала сега вече знам... Халона... Тя е искала да ми даде

знак. Никога не е планирала наистина да отваря щанд на изложението... а просто се е надявала с времето аз да... схвана препратките й... и сама да дойда до тук...

При последните си думи тя погледна нагоре, към едно конкретно прозорче, наполовина закрито с перде от другата страна. Пое си въздух, погледна към другите със себе си и каза:

- Да отиваме.

Те не почакаха втора покана. Тръгнаха към китния малък вход, намиращ се встрани на магазина за сладки и се изкачиха нагоре по стълбището. Така и не забелязаха, че до последно, иззад онова перде при въпросното прозорче, две потрепващи очи на развълнувана жена ги бяха съзерцавали тайно... Същата тя, щом ги видя да тръгват към входа, се бе извърнала на другата страна и бе отишла с бързи стъпки нанякъде...

Скоро, когато шестимата герои вече се намираха на втория етаж, където се намираще апартамента, който издирваха, от вътрешната страна се чу тропот.

- Халона! - извика първа нейната стара приятелка и отиде там. Започна да тропа по вратата и да вика: - Халона, аз съм - Селесте! Всичко наред ли е?

От другата страна не се чу нищо.

- Халона, моля те, отвори ни! - извика тогава Трой и на свой ред потропа. - Вече знаем, че си искала да ни предупредиш за... там каквото се случва напоследък... Затова се налага да поговорим с теб!

Отново нищо.

- Госпожо, моля, отворете! - реши да се намеси и Матео, като удари доста по-силно на вратата, а после се опита да я отвори с дръжката, но беше заключена. - Ние сме от ФБР, длъжна сте да ни откликнете!

Чула шума, ненадейно съседката от отсрещния апартамент - възрастна, прегърбена женица с побелели коси и бастун - се подаде през вратата и изрече с немощния си глас:

- ФБР ли чух? Ах, навремето какъв мъжкар от ФБР си имах!

Всички погледнаха към нея. Нейното изказване им дойде ведро, умилително, но те не се отклониха от мисията си.

- Здравейте, госпожо, знаете ли дали дамата от отсрещния апартамент си е вкъщи в момента? - попита Амбър.

- Да, преди малко се прибра от пазар - чух я като отивах до кухнята да си направя чай - отговори старицата.

- А дали имате идея как бихме могли да влезем вътре? - на свой ред Матео зададе въпрос. - Ние сме от ФБР и трябва да й зададем няколко въпроса.

- О... разбира се, разбира се, че имам идея... - каза старицата и някак отвеяно погледна настрани в своя собствен апартамент. Пресегна се нанякъде и взе нещо. - Тя отдавна ми е дала ключ, да влизам да й поливам цветята като я няма за по-дълго време... Милата ми Халона... Нали не е загазила?

Никой от шестимата срещу нея не можа да ѝ отговори - всички само се спогледаха колебливо, а междувременно Матео взе ключът и отиде да отвори вратата на отсрещния апартамент.

Скоро той и другите петима влязоха вътре, а старицата така и не се реши.

- Халона... - провикна се отново тогава Селесте. - Халона, знаем, че си тук! Моля те, покажи се! Наистина трябва да...

Гласът ѝ изведнъж секна, също както и дъхът ѝ. Защото точно в този миг тя направи първите крачки в малкия хол на старата си приятелка, който на пръв поглед изглеждаше като обикновен добре поддържан дом на индианка с изявената традиционност на коренното население на тези земи. Но цели две неща на това място бяха способни да развълнуват както Селесте, така и останалите, с които тя идваше тук.

На масата, на доста видно място, имаше порцеланова фигурка, висока не повече от десет сантиметра. На нея ясно бяха изобразени една кула като от стар замък и... зловещо око.

- Наистина е изработила такава... - прошепна Селесте и взе фигурката в ръката си, но точно тогава, нещо друго грабна вниманието и на нея, и на останалите.

Отстрани, откъм открехнатата врата на килера, идваше някакво сияние. Бе твърде убедително, за да може някой от тукприсъстващите да се въздържи да се приближи към него. Затова всички го сториха и тогава, след като Матео, насочил пистолета си натам, отвори вратата напълно... всички ахнаха.

Сиянието бе нещо като портал. Не бе ясно накъде отиваше, но героите бързо осъзнаха, че Халона бе отишла именно там.

Спогледаха се.

- Дали е искала да я последваме? - почуди се Амбър.

- Мисля, че да... - отвърна тихо Селесте.

- Тогава трябва точно така да направим - рече Георги и се спогледа с останалите около себе си, решен да им предаде от своята увереност. - Това е една от онези ситуации, в които човек често изпада. Ситуация, в която няма друг път освен този напред... дори и това `напред` да е сред неясното...

Словата му успяха да вдъхновят останалите, дарявайки ги с малко по-голяма решителност. Най-вече Трой и Селесте, които вътрешно в себе си вярваха, че трябваше да продължат напред, за да могат веднъж завинаги да разрешат този обгърнал животите на толкова хора тревожен случай...

Смушаващото бе, че и преди бяха вярвали в усета си, а това ги бе довело до капана на Клод... Или може би не само до него?

Струваше си да опитат и този път. Те и останалите. Затова пристъпиха напред и... изчезнаха сред светлината на килера.